

Město, sídliště, paneláky. Teplíčko. Venku tma, leje. Čučím ze 2. patra do lesoparku. Jediná nerozflákaná lampa odevzdaně spouští k zemi kužel mdlého, deštěm čárkovaného světla. Pod lampou lavička, na lavičce socha. Jsem rád, že jsem nejel na vandr. (Počítám, že na vandr už nepojedu nikdy. Po zimním spánku přišla jarní únava. V kombinaci s podzimním stavem těla i duše to se mnou nijak nadějně nevypadá.) Dávám koupel, kafe, cigáro. Pak zase s kytarou u okna, socha uklidňuje. Zpívám jak jí prší déšť na obočí. Sochy znám, v Kuksu jsem byl mockrát. Příští slunný den vyrazím do lesoparku. Už jsem tam jednou byl a nebyl důvod si to zopakovat: dětské hřiště, psí výkaly, lidské zvratky, prázdné flašky + feťácká jehla na každém decimetru. Tenkrát tu ještě socha neseseděla.

Ted' tu také neseď! Nejsem rád – v této divné době už vůbec ne. Každý dnes touží po spřízněné duši a komu by mohlo vadit, kdybych si občas poseděl na lavičce spolu se sochou?

Vracím se domů a klohním si šťouchané brambory. Obaluje mě teskná prázdnota. Co chvíli kontrolně jukám z okna, ale uprázdňené místo na lavičce teď okupují opilí adolescenti. Jsou tak sprostí, až se málem červenám. (Sám bych sprosté slovo něřek' ani za pytel hoven).

Nevím, co jsem si od sochy sliboval, ale opravdu mi chybí. Pusto, hluch. Jdu k lavičce zjistit, zda ji ten barbar opravdu ukradl celou či jen rozmlátil na několik kousků.

O opilcích vím. Naivně se domnívám, že ted' ve dne mi neublíží. Mýlím se. „Odprejskni, geronte!“ Kolem jejich (mojí!) lavičky se nemá žádněj geront co ochomejtat! Mlátili mne, kopali, berli zlomili. Chci rychle utéci domů – jdu, co noha ruku mine.

Večer zase leje. S nostalgií se šourám k oknu a jako by mě vzal palicí: socha! Nehnutě sedí na svém místě. Beru celtu a deštník, dychtivě vyrazím. Za světýlkem! Ztrácím berli a po kolenou nedočkavě nosem rozrážím clonící mokré větve. Nebyla to halucinace, sedí přesně tam, kde má. Z okna jsem viděl vždy jen její kontury, zblízka si nejsem jistý co se děje. Pozorně si ji prohlížím.

Něco se mi nezdá...

Stávám se svědkem zázraku. Celý svět spěje do záhuby, ale socha ožívá! Zrodil se člověk!

Na sobě onu nesexistickou bundu s kapucí, jak to ti mladí sprejeři dneska nosej. Jsem rád. Poklábosit s živým člověkem je daleko víc, než objímat sochu. Nabízím deštník.

„ODPREJSKNI!“, řekne spratek.

Následujících mnoho dní večer vždy lilo, spratek seděl na svém místě a já stále jen odprejskával. Začíná mě pěkně štvát a rozhoduji se, že dnes naposled! Do deště začíná sněžit, fouká severák. (Ještě že nejsem na vandru). Nabízím jídlo, teplo, vanu a postel, vše jen o několik metrů dále. Spratek se ošívá, ale nakonec se mnou jde.

Až po sprše jsem pochopil, že spratek je vlastně holka. Nejsem z toho dvakrát odvázaněj. V dnešní divné době by byl starej páprda lepší. Na kus řeči, kus rumu, lízanej mariáš, a tak.

Také jsem kdysi s několika ženskejma žil a nemám na tu dobu nejlepší vzpomínky. Sprateček nebyl jinej. Rychle se zabydla a poznenáhlu začala diktovat.

Při jedné hádce jsem se nechal vyprovokovat a řekl jí spratku. Okamžitě kontrovala: „Trhni si, geronte!“ Rudnu a řvu, že když mluvím jako adolescenti, zda mne také nehodlá zmlátit?! Sprateček se nemotorně snaží hádku mírnit – nedošlo jí, že geront je tak blbý slovo, že se ani zdobnit nedá.

„Nic jsem tím nemyslela. Že seš hodně starej, to snad musí být jasný každému. Osmdesátka není žádné slavné jubileum – to je diagnóza!“ „No – to já vím už dost dlouho, že jsem starej. To, že ty máš o 18 let méně přece neznamena, že jsi nějak přehnaně nejmladší!“ (Byla už také v důchodu).

Po této hádce se trochu vyjasnilo, leč pohoda veškerá žádná. Co mě stálo námahy, než jsem si ji - já vůl - sám nasadil do bytu. Ona si k nám nasadila kamarádku naopak velmi rychle, takže spratečkové hráli přesilovku. Začalo vadit, že dýchám. „Ty nedejcháš - ty sípeš, funíš a fňukáš!“

Jestli snad trochu poňukávám, pak asi hlavně proto, že mě stále něco bolí. Nejvíc noha a pak také hlava z toho nepřetržitého babského tlachání. Být mladší, dávno je už obě vyhodím. Takhle jsem bezmocný. Staré neduhy se nelepší, nových nemocí přibývá. Stáří je hnusný! Bohužel je to jediný způsob, jak se dožít vyššího věku. Ještě že nebydlím v garsonce. V ložnici zalezu do postele a tiše si smutním. Těším se na konec světa.

ŽE SE BLÍŽÍ KONEC SVĚTA se teď ví už dost najisto! (Pomiňme fakt, že konec světa se blíží co je lidstvo lidstvem). Nyní se poprvé v dějinách shodli všichni náboženští pomatenci, šamani a různé vědmy s vědátory: KONEC SVĚTA SE BLÍŽÍ! Prý brzy! Určitě již letos! Datum konce světa se pevně usadilo na internetu a byla i možnost objednat si závěrečný gong do svého mobilu.

Počáteční rozpětí plus-mínus několik měsíců se rychle upřesňuje na + - několik týdnů. Později začala ručička konce světa neomylně oscilovat kolem konce května.

Blikla mi kontrolka a chvíli trvalo, než mi docvaklo, že koncem května se Tony loučí s Trapsavcem. Žasnu nad tou synchronizací. Od Tonyho může člověk očekávat ledacos. Jenom proto, že končí s Trapsavcem si snad definitivní konec světa zrežírovat nemohl? Nebo mohl?

Rozhoduji se, že u toho nesmím chybět.

Sprateček si na konec světa pozval do mého bytu desítky příbuzných. Ostatně byt se svého konce dožije pravděpodobně dříve než my. Lidé zvlčili. Víc se kradlo a znásilňovalo, do práce ten poslední týden nechodil už skoro nikdo. V bytě nejdříve přestala téci voda. K pití se dala koupit balená, ale splachovat nebylo čím. Když vypnuli elektřinu, začala hnít lednička.

Už se ani dočkat nemohu. Usárnu balím natřikrát, s výsledkem jsem spokojen. (Vsadím se, že ani Houla ji nikdy líp sbalenou neměl!) Kamarádi nezklamali: jsem naložen přímo doma a

Sprateček

Napsal uživatel Vlasta Štefanová - Briggi
Čtvrtek, 21 Říjen 2010 19:32

vyložen až na tábořišti. Odpoledne se odšourám kousek stranou. Dýchám čerstvý vzduch, vychutnávám si ticho. Paráda – tohle doma nemám.

Večer jako vždy leje a Tony naposledy vyhlašuje Zlatého. Na závěr programu pršet přestává a dokonce se objevuje měsíc. Je v úplňku a má nezvykle velké kolo, které se navíc neustále zvětšuje.

„Asi radioaktivní“, prorokuje Faust. Tíseň umlčuje píseň, oči všech stále míří k nebesům.

Zmáhá mě únava, roztahuji spacák a stelu si.....pod čím vlastně??? (Hvězdy to nejsou.)

Nemohu usnout. Sleduji vteřinovou ručičku, jak se bez problému přehoupá do nového dne. Poznenáhlu začíná svítat a do toho zakuňká mobil. Zpráva suše konstatuje: „Konec světa nastane dne 29. 5. 2010 ve 24:00 hod. SEČ! Nevěřicně zírám, jsem zmaten, konsternován. Jestli tomu dobře rozumím, tak zpráva říká, že KONEC SVĚTA - UŽ BYL?!?!?

Vlasta Štefanová - Briggi
Trapsavec 2010